

Mt; 3:13-4:17.

Sok ember számára égető kérdés a „ki vagyok én”. A „mit érek én”. És úgy próbálja az ember megválaszolni ezt a kérdést, hogy azt kezdi el kutatni, vajon mit gondolnak róla mások. *Vajon ők jónak látnak? Vajon szépnek, vonzónak? Vajon szerethetőnek gondolnak? S vajon ha tényleg megmutatom magam, akkor is szerethetőnek tartanak majd? Nem fognak kinevetni, vagy undorral elfordulni tőlem? Akkor sem, ha őszintén elmondom a véleményem? Akkor se, ha bizonyos mértékben merek különbözni tőlük? S ha ők elfordulnak tőlem, attól én még értékes vagyok?* Sokak számára gyötrők ezek a kérdések. És senki sem kerülheti meg, hogy keresse e kérdésekre a választ. És az, hogy milyen választ találunk, meghatározza az életünket.

Nem tudjuk, hogy Jézus mennyit vívódott azzal, hogy megkeresse a „ki vagyok én” kérdésre a választ. Nem tudjuk, vajon küzdött-e azzal, hogy ő az ács fia vagy egy törvénytelen gyermek. Nem tudjuk, hogy kamaszként vajon hogyan fogadta el saját testét. Az evangéliumok egyébként nem írják le, hogy hogyan nézett ki Jézus, de a próféta azt mondja róla, hogy nem volt olyan a külső megjelenése, amiért kedvelhették volna (Ézs; 53:2). És azt sem tudjuk, hogy mikor fedezte fel, hogy mi is az ő küldetése, s hogy mi e világban a dolga. De azt tudjuk, hogy a „ki vagyok én” kérdésre neki is meg kellett találnia a választ. S azt látjuk, hogy megtalálta, és ez a válasz meghatározta életét. Mind a földi, mind pedig a mennyei életét.

S Jézus e választ nem attól tette függővé, hogy mit gondolnak róla az emberek. Nem tudjuk, hogy egyáltalán megkérdezte-e őket a saját válasza kialakítása közben, de az biztos, hogy az életét meghatározó választ Istentől kapta és fogadta el. És ez a válasz így hangzott a mennyből: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”*. A „ki vagyok én” kérdésre tehát így hangzott a válasz: *Te az én szeretett Fiam vagy. Szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm. Lehet, talán sokaknak nem tetszel. Lehet, sokan nem tudnak benned gyönyörködni. Lehet, sokan nem tudják, hogy kinek a fia vagy. De te az én fiam vagy, és én benned gyönyörködöm.* – Ezt mondja az Atya Jézusnak, és Jézus elhiszi ezt a választ. S mikor azt mondom, hogy elhiszi, akkor arra gondolok, hogy valóban elhiszi. Azaz ez a válasz életének szilárd meggyőződésévé, stabil alapjává válik. A továbbiakban már így tekint Jézus magára, s innentől már van ereje ahhoz, hogy belevágjon a küldetésbe, mely a negyven napos böjttel kezdődik, és a Golgotai kereszten fejeződik be. De e válasz, e megerősítő isteni szó nélkül nem lett volna bejárható a küldetés lemondásokkal, kísértésekkel és csodákkal teli nehéz útja.

Jézus útja minden keresztyén számára minta. Ha Jézus útjára léptél, ha Jézusban vagy, neked is szól az Atya mennyei hangja: *Szeretett gyermekem vagy, akiben gyönyörködöm.* S lehet, hogy ez a hang számodra nagyon új, mert mások talán nem látják benned az Isten szeretett gyermekét. S talán te magad is csodálkozol azon, hogy hogyan lehet benned gyönyörködni, s főleg hogyan gyönyörködhetne benned az az Isten, aki igazán lát téged, kívülről, belülről. S lehet, azt kérded most is magadtól, *Hogyan gyönyörködhetne bennem az Isten, mikor én tele vagyok rossz tulajdonsággal, rejtegetett és nyilvánvaló bűnökkel, és mindenféle gonosz kívánsággal?* S ha Jézushoz tartozol, mégis gyönyörködik benned az Isten. Jézusért gyermekévé fogad, mert Jézus vérével megmosott és megvásárolt téged az Istennek. És az Atya nem a bűneidet nézi, hanem abban gyönyörködik, ami Jézusra emlékeztető, ami jézusi benned. Erről szól az alábbi kedves kis vers:

Máriásszné	Szemere	Katinka:	A	fületlen	bögre
Elmosogattam tegnap este, nyolcra. Rakosgattam a bögréket fel a polcra. Köztük van kettő fületlen, de előlről szépek. Elölről olyanok, mint a többi: épek. Csak a hibás részt hátra kell tenni, Nem kell azt a hibát úgy szemügyre venni.				Úgy teszem fel őket életem polcára, Hogy ne lássak mindig arra a hibára.	
Eszembe jutnak most felebarátok, Kiket képletesen fületlennek látok.				Hanem csak a szépre, hanem csak a jóra, Mert ha egyszer én térek nyugovóra, Úgy tesz el engem az igazságos Isten, Ahogy a bögréket rakosgattam itt lenn. A mennyei polcra, nagykegyelmű szemmel, Hátrafelé az én letörött fülemmel.	

Egyébként az ige másutt is beszél arról, hogy *„Az istenfélőkben gyönyörködik az Úr, azokban, akik az ő szeretetében bíznak”* (Ps; 147:11). Mert az istenfélőket Jézusért valóban gyermekeivé fogadja az Úr. Szeretett gyermekeivé. Ez a Biblia alapján nem is kérdés.

A kérdés az, hogy te ezt elhiszed-e. A kérdés az, hogy te Istentől ezt az új identitást elfogadod-e. A kérdés az, hogy Isten szava alapján te tudsz-e úgy tekinteni magadra, mint Isten szeretet gyermekére, akiben az Úr gyönyörködik. A te léted alapja, az életedet, viselkedésedet, örök sorsodat meghatározó válasz az-e, amit Isten mond rólad: Szeretett gyermek. Vagy még mindig az emberek válaszát kutatod, és az ő gyakran változó véleményük alapján próbálsz kitalálni, hogy ki is vagy te.

Hogy hol tartasz magad megtalálásában, ezt te tudod. De az biztos, hogy a böjti útnak csak akkor van értelme neki vágni, ha már megtelt a szíved az új identitás, a fogadott istenfiúság örömeivel, Isten szeretetének tudatával. Mert a fiúság öröme tesz nyitottá a Szentlélek vezetésére. S a Lélek Jézust a pusztába

vezette. S Jézus, a Fiú, akiben Isten gyönyörködik, tudta vállalni a pusztát, a böjtöt, a lemondást, az éhséget, mert a gyomra ugyan üres volt, de a szíve telve Isten szeretetével. Boldog, mert aki megtalálja magában Isten szeretett gyermekét, aki megéri és meri elhinni az Atyaisten szeretetét, az nagyon-nagyon boldog. Talán valamennyien ismerjük ezt a boldogságot. Akik valóban Jézusban vagyunk, biztos, hogy éreztük életünkben annak örömét, hogy Isten gyermekének fogadott minket. De hogy ez az öröm mennyire jelenti azt, hogy a Jézus által kapott Isten-fíúság, a fogadott gyermekség valódi alapja lett életünknek, azaz valódi identitásunkká vált, azt próbára teszi a földi életünkben időről-időre megjelenő pusztai időszak, a böjt és a kísértések. És ez nem baj. Jézust is a Lélek vitte a pusztába. A Szentlélek indította a kemény böjtre. És a Lélek vitte abba a környezetbe, ahol próbára lett téve az Isten iránti szeretete, elkötelezettsége.

És a jézusi életút ebben is példa. Minket, akik Jézust követjük, a Lélek szintén átvezet pusztákon és kísértések közt, miután átértük Isten elfogadó szeretetének örömét. És a próbák közt kiderül, hogy mi van bennünk. Kiderül, hogy valóban szeretjük-e Istent. Mert lelkesülni persze nagyon jó. Isten szeretetét elfogadni, e szeretetben lubickolni, ez is nagyon jó. De a kísértések közt az is kiderül, hogy a kapott szeretet fellobbantotta-e szívünkben a visszonszeretet lángját. Kiderül, hogy csak gyermekien elfogadtunk, vagy fel tudtunk nőni ahhoz, hogy már szeretni is tudjunk. Egyébként mind a kettő fontos az is, hogy gyermeki alázattal tudjuk elfogadni Isten szeretetét, és az is, hogy felnőtt módra tudjuk visszonszeretni őt. Na, ez derül ki a próbák között. Meg persze az is, hogy Istennél, a szolgálatban a magunk örömét, jóérzését, dicsőségét keressük, vagy az Istennek akarunk áldozni, és az ő dicsőségét akarjuk-e szolgálni. Mindez a próbák közt derül ki. Ezért olyan fontos a böjt, a pusztaság és a kísértés. Persze nem ugyanaz a három. A böjtöt az ember maga keresi, mert áldozatot akar hozni az Istenért. A kísértés meg jön magától. A kísértést nem kell keresni, illetve akkor már baj van, ha valaki azt keresi.

Sajnos lehet látni olykor embereket, akikről hamar kiderül, hogy nem akarnak felnőni a krisztusi úton. Odáig eljutnak, hogy gyermekien örülnek, ha valamiben, pl. egy gyülekezet közösségében vagy egy csendesnap hangulatában megérik Isten szeretetét. De aztán, mikor jön a pusztaság, vagy vállalni kéne egy kis böjtöt, akkor eltávolodnak az Istentől. Elhagyják a gyülekezetet, mert már nem érzik eléggé a szeretetet. Na, de Jézus sem érezte folyamatosan. Nem látta állandóan a Szentlelket röpködő galambként. Nem hallatszott egyfolytában a mennyei szózat. De hű maradt az Atyához, mert volt benne valódi szeretet. A kísértő pedig szinte hihetetlen sokoldalúsággal támadt. Étel, hírnév, hatalom. Minket is támad sokfelől. Támad szegénységgel, gazdagsággal. Kívülről, belülről. Egészséggel, betegséggel. Örömmel és sérelmek által. Értelmünkön és ösztöneinken keresztül. Vágyaink és fantáziánk által. Egyszerűen mindent felhasznál a kísértő, hogy az Isten iránti szeretetben megbuktasson minket. Annyi felől támad, hogy annyi felé már nem is lehet figyelni. De Jézus példája azt mutatja meg, hogy nem is kell. Mert ha sokfelé figyelünk, elbukunk. Jézus megmutatja, hogy egyfelé kell figyelni csupán; az igére. Jézus minden kísértésre igével válaszol. S a végső válasza az: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Erről az egyről ne feledkezz el soha! – és ez elég. Isten szeretett gyermeke vagy, te is szeresd az Istent, és engedelmesen kövesd útmutatását. Ha szereted, akarj örömet szerezni neki. Ha ezen töröd a fejed, ha ezen ügyködsz, az képessé tesz a böjtre, a hála erőt ad a pusztaság elviseléséhez, és maga az Isten óv meg a kísértések között.

S ha így megmutatkozik az Isten iránti felnőtt szeretetünk, Isten túlvezet minket a pusztán. A böjt után jöhetnek újra bővelkedő napok. De csak aki átment a pusztaság sötétjén Jézussal, és aki a kísértések közt is megmutatta az Isten iránti szeretetét, az lesz Jézussal együtt a sötétben világító fáklya, aki hitelesen tanúskodhat róla, hogy egészen közel van, itt van, az életében már jelen van az Isten országa. Boldog ember az, aki ennek a valóságában éli földi életét. E boldogságban segíthet elmélyülni az igére figyelő, Istenért áldozatokat vállaló, Jézussal közösségben átért böjt. Ámen.

1. Keressétek ki a Szentírásból, hogy milyen vélemények voltak Jézusról! Ézs; 53:2, Mt; 16:13-17, Mt; 26:65-66, Mt; 27:54. Érdemes lett volna Jézusnak minden emberi véleményt komolyan venni?
2. Kinek tekintette Jézust az Atyaisten?
3. Jézus igéismeretének milyen szerepe volt a kísértések legyőzésében?
 - a) El tudod hinni, hogy Isten szeretett gyermekének tekint, és gyönyörködik benned? Erőforrás ez számodra? Ezzel törödsz többet vagy azzal, hogy az emberek mit gondolnak rólad?
 - b) Te milyen pusztákon mentél keresztül megtérésed óta? Milyen alkalmakat kaptál, hogy meg tud mutatni Isten iránti önzetlen szeretetedet?
 - c) Isten szolgálatában a magad örömét, jóérzését, sikerességét keresed, vagy Isten dicsőségét akkor is, ha neked ez nem hoz elismerést, esetleg fájdalommal jár?
 - d) Hogyan éled meg a mostani böjtöt? Akarsz-e valamit felajánlani Istennek? Nyitott vagy-e arra esetleg, hogy nagypéntekig elolvasd (napi olvasással) a négy evangéliumot?